

maa sige — fra Fiskeribefolkningens Side, er jo et Spørgsmaal, som der altsaa vil blive forhandlet om i disse Dage. Jeg finder, at den nugældende Fiskerilov, som alt nævnt, har været betydelig strengere over for Fiskeribefolkningen i det hele taget, end heldigt er. Fiskeriloven har dels ved sine egne Bestemmelser og hyderligere gennem de mange Vedtægter paalagt Fiskeriet mange tunge Baand, hvis nærmeste Virkning i alt Fald er, at Fiskerne maa lide Afsvæb af en Indtægt og Fortjeneste, som de ellers kunde have. Teorien er, at dette Afsvæb i Tiden skulde lønne sig ved, at Fiskebestanden tog til i Mængde og Størrelse. Naar man nu spørger, hvad Erfaringen har sagt herom i de 7 Aar, hvori Fiskeriloven har været gældende, maa Svaret saa vel fra Fiskeribefolkningens som fra Statistikkens Side blive, at der snarere har været Tilbagegang end Fremgang i Fiskemængden, og at Størrelsen for de fleste madnyttige Fisks Vedkommende, saasom Torsten, alle Sorter af Fladfisik og Silden er aftagen. Heller ikke spores der nogen heldig Virkning af den, dels ved Bekendtgørelse af 29de Januar 1890 i Henhold til Fiskerilovens § 9 og dels ved Vedtægterne paabudte Vaasning af meget betydelige Vandarealer; men dog gaar det her forelagte Forslag ud paa at bringe Vaasning til Anvendelse i et endnu større Omfang, hvilket jeg maa anse for at være særlig uheldigt. Der paaistaas, og vistnok ikke uden Grund, at Administrationen gennem Fiskerikontrollen har taget Initiativet til og i det hele været meget virksom for at tilvejebringe Vedtægter, men det turde være et stort Spørgsmaal, om disse Vedtægter have været til den Gavn, som de have tilsigtet. Efter den hidtil skete Lovgivningsvirksomhed i Fiskerisagen mener jeg rigtignok, at der kan være al Anledning til, at vi, før vi vedtage en Lov om denne Sag, gøre, hvad vi kunne, for at de praktiske Fiskere kunne faa Lov til at give deres Mening til Kende. Den højtærede Indenrigsminister udtalte ganske vist under den forrige Sags Behandling, at man kunde sagtens faa Meninger at høre fra Fiskerne, men at det vilde være temmelig vanskeligt at opnaa nogen Enighed om denne eller hin Ting. Dette er nok muligt; men paa den anden Side er det alligevel saaledes, at det er deres Eksistens og deres Næringsvej, som denne

Lov angaar, og at der derfor bør tages særligt Hensyn til de Duffer og Begæringer, som indkomme fra Fiskernes Side netop nu, da vi skulle til at lovgive paa dette Omraade.

Der kunde være mange andre Ting, end hvad jeg her har nævnt, som kunde give mig Anledning til Dintale, saasom Bestemmelserne om Mastevidden, om den Afstand, der skal være mellem de udsatte Fiskegarn o. s. v., men jeg finder, at det snarere maa blive det eventuelle Udbalgs Sag at forhandle om saadanne Punkter, og at man eventuelt ved 2den Behandling kan faa Beslighed til at stille Vædringsforslag eller udtale sig nærmere. Der er imidlertid en Ting, som blev udtalt af det ærede Medlem fra Tisted (Trolle), og som man ogsaa skulde antage maa være Lovens Mening. Det er nemlig saaledes, at Oprettelsen af de Vedtægter, som findes omtalte i den nugældende Lovs § 42 og i det forelagte Lovforslags § 47, ere Genstand for nogen Misforstaaelse fra forskellige Sider. Der staar i det forelagte Forslags § 47 — hvoraf jeg maa se med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse et Par Linier — følgende: „Fyrinden Udbalget endelig vedtager sit Forslag i den Skikkelse, i hvilken det agter at indsende det til Indenrigsministeren, skal Forslaget fremlægges til almindeligt Citersyn i 14 Dage paa et eller flere for Fiskerne let tilgængelige Steder. Om Fremlæggelsen har Udbalget paa den i Egnen brugelige Maade at lade udgaa Bekendtgørelse, ved hvilken tillige alle i det paagældende Fiskeri interesserede indvarsles til et Møde paa en i Bekendtgørelsen nærmere angiven Dag efter Fremlæggelsesfristens Udløb for at forhandle om Forslaget.“ Nu skulde man dog mene, at, da der her staar, at Fiskerne skulle indvarsles til at møde for at forhandle om det paagældende Forslag, skulde der ogsaa tages Hensyn til de Bestemmelser, som derefter blive vedtagne paa dette Møde, hvor der forhandles om Sagen. Men desrøgtet er det mig bekendt, at man i et enkelt Tilfælde har forhandlet og ogsaa afstemt om, hvorvidt man ønskede en Vedtægt for det Farvand, som jeg her tænker paa, eller ej, at Flertallet af dem, der vare til Stede, som jo altsaa vare Fiskere fra det omliggende Farvand, stemte mod at faa en Vedtægt, men at der desuagtet kom en Vedtægt i